

”הר הבית בידינו?”

אהרל'ה מאירוביץ

והוא מרגיש את ילדיו הדוהרים
והוא יודע – בשבילם כדאי הכל!
והוא רוצה לומר להם, כל כך הרבה דברים
והוא אינו יכול, אינו יכול...

הוא רק עומד בשקט, עטוף בהבנה
מקשיב כפי שרק הר יודע להאזין.
והוא ניצב לו ככה, כבר כעשדים שנה
ומדי יום שומע – את קול המואזין...

והוא ניצב ההר ועלבוננו זועק.
והוא אינו מבין כיצד בניו –
יכלו להפקירו, פצוע אך שותק
להשאירו כך מאחור עם מסגדיו...

והוא בוכה עכשיו מעומק נשמתו
כמו ילד שכל אמונו הופר
והוא יבכה גם מול תחינה לסליחתו
וגם מול כל קולות תקיעת שופר....

כי ההר הזה נושם והוא יודע
את המרחק והבדידות משעת פרידה.
אך זו לו פעם ראשונה שהוא נוגע –
בעומק צריבתה של הבגידה...

אני פוסע בזהירות לקראת ההר
ובתוכי דמומה עוצמת המועקה.
אני פוסע ובפי הטעם המר –
טעם של אלפיים שנות שתיקה....

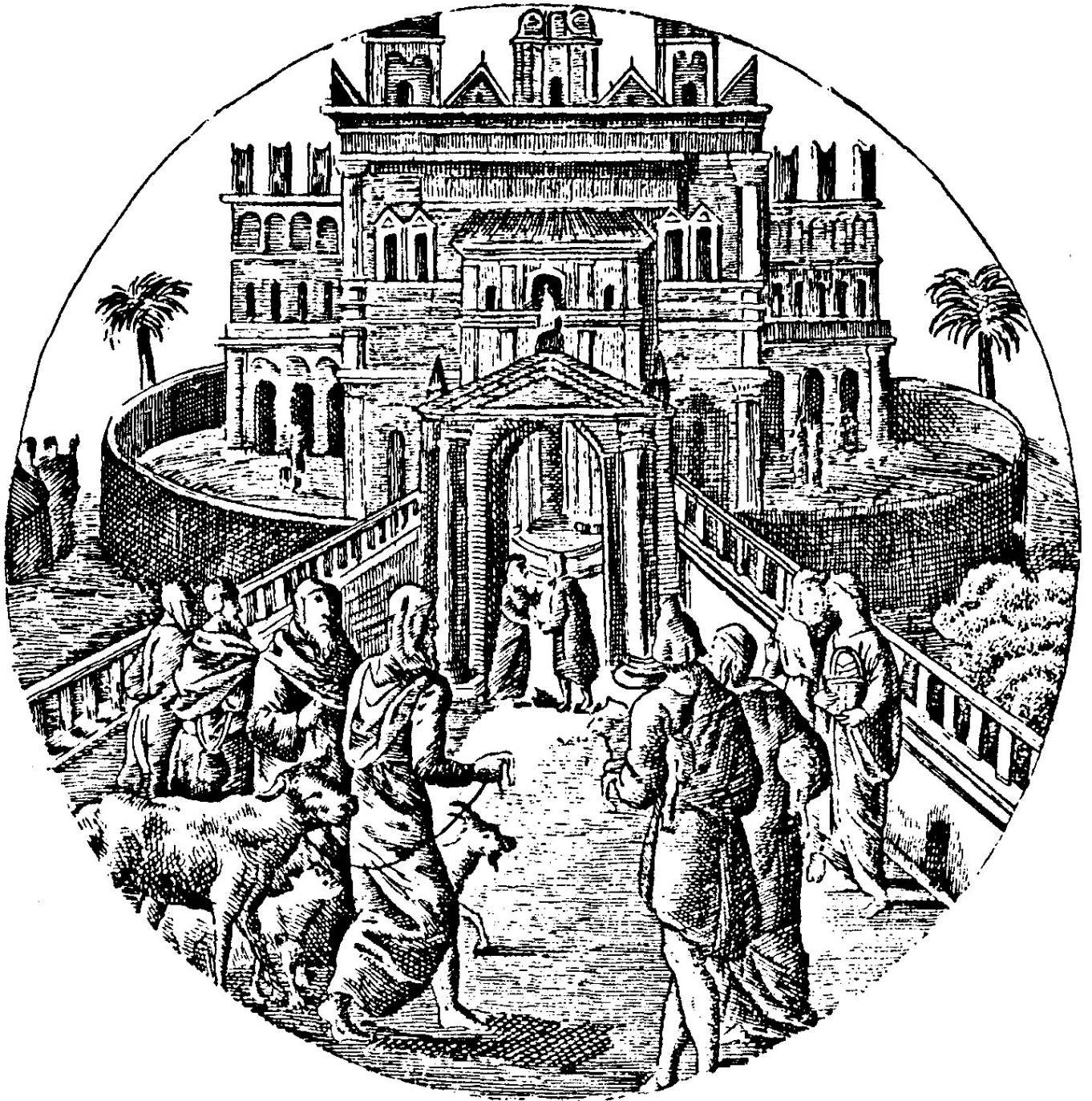
ההר הזה חרב מזה שנים
ולאורך הגלות אחזי היטב בצפרניו –
את עומס התקוות אל מול חורבן האבנים
ואת הכותל האחד במערב

והוא ידע שיום יבא אי פעם
וכל בניו ישובו עד אחרון.
והוא נשך את שפתותיו בזעם
ותחת מסגדים אסף חרון...

והוא חיכה להם בתום, בלי שאלות
והוא אהב אותם כמו אם חובקת בנה.
והוא אסף אליו את כל הכיסופים והתפילות
בצפית שנה, אחר שנה...

ופתע מסתערת אש מכל צדדיו
ומתוכה פורצים בניו האבודים.
והם כובשים בכוח וחושפים בין אבניו
את סוד הישרדות עם היהודים...

—והנה הוא שומע צעדים בסמטאות
ודמעותיו זוכרות היטב את המקדש.
ומול חייל עברי אחד, עיניו רואות
כיצד – פתאום נולד הוא מחדש...

"שמחתי באומרים לי בית ה' נלך" (תהלים קכ"ב)
(עיטור שער של מחזור פראג)